

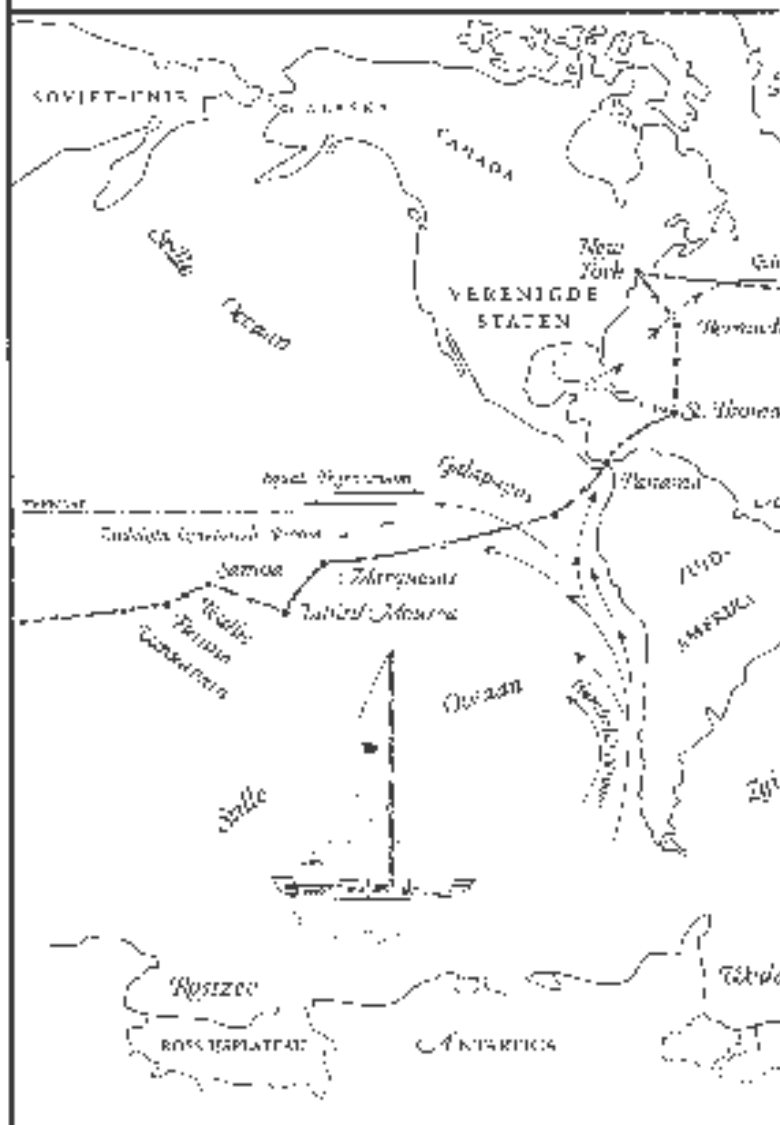
– VOORWOORD –

Ik herinner me nog goed dat ik voor de eerste keer Tania's boek in handen had. Mijn vader, die zelf een groot fan van Tania is, gaf mij *Solo* cadeau voor mijn achtste verjaardag. Sindsdien heb ik haar boek meerdere malen met veel plezier gelezen, en ik heb haar zelfs na mijn reis rond de wereld eindelijk ook ontmoet in Vermont, waar ze nu al vele jaren op een prachtig landgoed woont. Dat ik ooit zelf rond de wereld wilde zeilen wist ik al van jongs af aan, maar Tania heeft me op vele manieren geïnspireerd met haar boek *Solo*. De prachtige verhalen over landen aan de andere kant van de wereld en de oceanen die zij bezeilde met haar schip *Varuna* kwamen 's nachts tot leven in mijn dromen. Door de jaren heen is mijn respect voor wat zij op achttienjarige leeftijd heeft gedaan steeds groter geworden. Ondertussen ben ik bijna net zo oud als zij toen ze vanuit New York met haar kleine *Varuna* vertrok, en heb ikzelf ook meer dan 40.000 mijl gevaren. Zeilen is mij met de paplepel ingegoten, maar Tania wist destijds niks van zeilen en astronavigatie, wat toen beslist een noodzaak was. Op haar reis heeft ze geprobeerd zo veel mogelijk te leren en als een spons alle bruikbare informatie op te zuigen. Ze is een van de moedigste mensen die ik ken – ook al was ze heel onzeker, ze heeft niettemin doorgezet en nooit opgegeven. Met haar reis en boek heeft ze mij geleerd dat ook jonge mensen vaak veel meer kunnen dan ze zelf denken. Als je echt voor iets gaat, kom je er altijd! Maar wat ik vooral zo mooi vind aan *Solo* is dat het met veel gevoel en humor is geschreven. Tania is nooit bang om haar fouten toe te geven en ze sleept je mee in de mooie maar ook moeilijke momenten van haar reis. Iedereen kan zich helemaal inleven in haar verhaal. Zowel voor zeilers als voor landrotten is dit dan ook een enorm inspirerend boek.

Veel leesplezier!

Laura Dekker

De 27.000 mijl lange reis van de Varuna

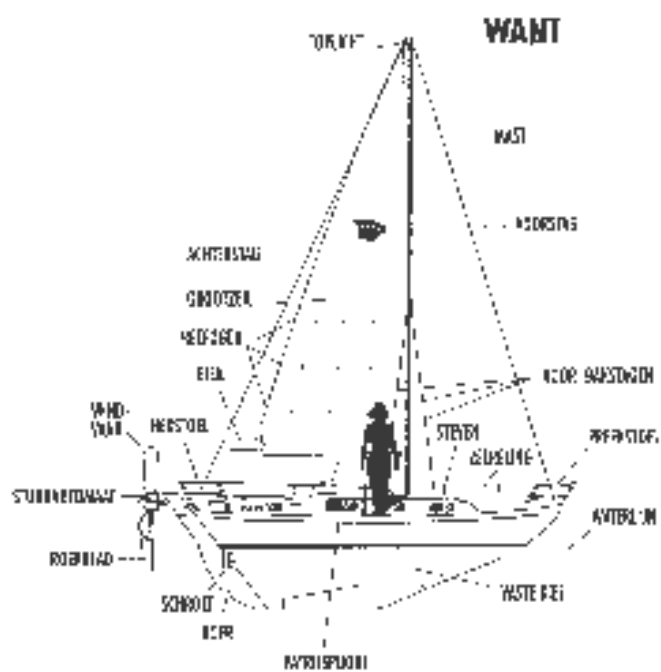
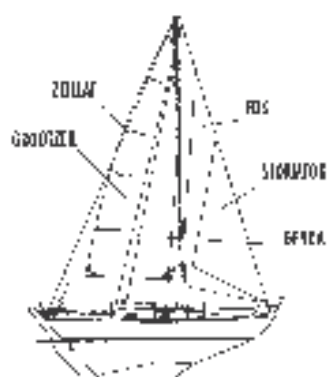

Aasjoch - Gennep
 179 - 179/80
 Gennep - in Dorer
 180 - 179/80
 in Thoor Gennep
 177 - 177/80
 Gennep - Gennep
 181 - 181/80
 Gennep - Gennep
 182 - 182/80
 Gennep - Gennep
 183 - 183/80
 Gennep - Gennep
 184 - 184/80

Gennep - Gennep
 185 - 185/80
 Gennep - Gennep
 186 - 186/80
 Gennep - Gennep
 187 - 187/80
 Gennep - Gennep
 188 - 188/80
 Gennep - Gennep
 189 - 189/80
 Gennep - Gennep
 190 - 190/80

Gennep - Gennep
 191 - 191/80
 Gennep - Gennep
 192 - 192/80
 Gennep - Gennep
 193 - 193/80
 Gennep - Gennep
 194 - 194/80
 Gennep - Gennep
 195 - 195/80
 Gennep - Gennep
 196 - 196/80

ZEILPLAN

'Druifwrijving oktober 1967 – mijn zeventiendertigste dag alleen op de Atlantische Oceaan. Om me heen vormt de zee een virmidbaar berglandschap van op- en neergaande bergguggen, en ik ben nu echt bang. Het is sinds gisteren. Toen de wind van zuidwest naar noordoost draaide, steeds harder zijn waaien en ook de deining is toegenomen. De mast van de Varuna is tijdens de nacht onzichtbaar kerven in het water terechtgekomen en ik heb niet kunnen rusten, slapen, eten of aan iets anders kunnen denken, alleen maar hoe ik hier levend uit moest komen. Dit zijn de langste golven die ik ooit gezien heb – zeker een meter of acht. Het is bijna winter en ik heb te veel risico genomen. Het weer kan alleen nog maar slechter worden.

Ruin een meter boven me komt een lawine van wit water over de Varuna heen en spoelt over de kajuit. In de kajuit is alles wat niet vastzat van de planken afgeslagen. Poten en pannen, blikken, buizen en gereedschap rullen door elkaar in de kasten. Ik heb me zhrup getut in mijn kooi, mer mijn roeien over het gortcentje heen om te voorkomen dat ik door de kajuit gesluierd word. Nog 850 mijl vóór ik thuis ben. Ik wil het Vrijheidsbeeld zien. Ik wil een heet bad nemen en een lekker eten. Ik wil mijn familie weer zien...

Ik zette het logboek weg op de plank achter mijn hoofd, worstelde me uit mijn lange onderbroek en kleedde me helemaal uit, waarna ik aan de gymnastische oefening begon die het aantrekken van stormkleeding in feite is – eerst de overall, daarna de oliejas. Het had geen zin daaronder nog iets aan te trekken – het zou donk zijn de kostbare, droge kleren te riskeren door ze buiten te dragen. Ze zouden binnen een paar seconden doo- wekert zijn. Ik trok de kap om mijn zijte hoofd, dat bedekt was met jenkende, kleverige plukken haar en erin schreeuwde eens gewassen te worden. Praktisch de enige soort douche die ik gedurende die lange maand op zee had kunnen nemen, was wanneer ik weer eens een onverwachte golf over me heen kreeg. Maar daardoor nam de zoutlaag op mijn huta alleen maar toe. Er was aan boord geen druppel met water over om me de luxe van een wasbeurt te kunnen permitteren. Ook al heesroof ik mezelf overdadig met talkpoeder, mijn huid verschrompeltde door het zout en mijn zitvlak zat vol zweeten van het zoveel weken achtereen op vochtige kussens zitten. De kende, met een zoutkorst bedekte voering van mijn oliegoed schuurde nle kapot glas langs mijn naakte huid, en ik

moest die stormkleding wel zeker tien keer per dag aan- en uittrekken.

Op handen en voeten tuurde ik door de donkerblauwe plexiglas stormluiken die de kajuitstrap af sloten, en berekende mijn volgende beweging terwijl ik wachtte op het moment van rust tussen twee rollende golven om in actie te komen. Oké... bijna... klaar... NU! Vlug sloeg ik de luiken open, klauterde de kajuit uit en voegde nog een schuifwond toe aan de listkeus op mijn been.

"Kom op, Tarzoon," probeerde ik mijn katevriendje over te halen, "als je naar buiten wilt, is dit je kans." Hij kneep zijn ogen dicht en keek vanuit zijn veilige hoekje in mijn kook naar mij op. De *Varana* kwam even horizontaal te liggen en Tarzoon sprong de kajuitstrap op terwijl hij de lucht opsmoed en ervoor zorgde, zicht bij me te blijven. "Het is smerig weer hier," vertrouwde ik hem toe. Ik maakte de rijselstreng van mijn veiligheidsgordel aan de reling vast en keek langs de mast omhoog naar de lucht. Geen verbetering sinds gisteren. Het was eerder nog slechter geworden. De wind was toegenomen tot stormkracht, met snelheden van 40 tot 50 knopen per uur. De regen sloeg op ons neer en er hing een deken van laaghangende, donkere wolkenmassa's boven ons. Het laatste stuk land waar die zwarte wolken schaduw hadden gebracht was Amerika, "misschien zelfs New York," zei ik hardop, en die gedachte gaf het halfduister bijna iets vertrouws.

"We zijn zo dichtbij, Tarzoon, ik krijg er zo't ocht Newyorks gevoel van." Als we deze snelheid aan konden houden zou het ons nog acht dagen kosten; als we terugvielen tot de gemiddelde snelheid die we tot nu toe hadden gehaald, zouden het er nog veertien zijn.

Ik kon de polsslag van New York al voelen en de gour van de beschaving al bijna ruiken. Ik voelde de trillingen van de ondergrondse en terwijl de oceaan het geluid van de ratelende spoorbann nadeed, was ik in gedachten met lijn 6 vanuit Lexington op weg naar het centrum. Met Gods hulp zou ik wellicht weer thuis zijn. Thuis, na tweeënhalf jaar alle hoeken van de wereld gezien te hebben vanaf het dek van deze kleine, achtereenhalfve meter lange zelfboot. De grijze huren in het westen was vol beloften.

Het nu zicht komen van land was niets nieuws meer voor me. Ik was uit de leegte van de oceaan komen aanvaren en had tot ontzag opgekeken tegen de gekartelde rotsen van de Galapagos Eilanden, de met groen bedekte droomwereld van de Zuidzee-eilanden, de uit de rotsen gehouwen stenen op Malta. De *Varana* had me een wereld vol fysieke uitdagingen en verbijsterende schoonheid laten zien: oude culturen; vrijgevigheid die gepaard ging met onuitsprekelijke armoede; een wereld waar een glimlach het mooiste is wat je kunt geven of ontvangen. Van de afgelepen tweeënhalf jaar had ik 360 dagen alleen op zee doorgebracht, steeds naar het westen varende, steeds dichterbij huis aan. Deze laatste aankomst zou de cirkel rond maken. Dit werd het einde van de droom en het begin van het meest angstaanjagende onbekende tot nu toe.

Ik kneep mijn ogen samen in de gierende wind, en keek als gehypnotiseerd naar elke druppel van water die ons insaalde, de achtersteven van de *Varuna* omhoog bracht er ons over zijn kam naar beneden liet surlen. Nog net op tijd kon ik me vastgrijpen, toen spoelde zo'n vierenhalftienduizend liter water van de volgende gull over ons heen. Het water vloop via mijn hoesknijpen naar beneden en liep via mijn kap en langs mijn nek naar binnen, en terwijl de *Varuna* als een deonkaard verder tolde, begon het water weer langzaam uit de kuip weg te lopen. Ik stelde de wondvaan bij en keek in het rond. Ze ver het oog rokte ws er niets – niets anders dan grijze golven, die naar een eeuwige horizon oprukten.

Tatzoon, net en ellendig, miauwde bij de kajuitsrap. Hij wilde weer veilig binnen zitten voor de volgende gull overkwam. Ik ging met hem mee naar beneden, trok mijn natte oliegoed uit en zette de radio aan. De BBC kondigde aan dat het sinds Zwarte Maandag, vier dagen geleden, weer wat heter ging in New York. Tien huikien we op 53 graden westerkantje gelegen, in één in een windstille, in bijna twee derde van de Atlantische Oceaan overgestoken te zijn. Terwijl de omroep de krach op Wall Street bescheef had ik mijn kaart bestudeerd, gestaard naar de plek waar we nu waren en me afgevraagd hie het zou zijn om hier te zijn. Dat wist ik nu dus.

Ik stelde de radio af op Radio France en me overal aan vasthoudend stroomde ik naar het toilet, dat niet aangesloten was. Op zee vergrendelde ik het altijd, omdat ik dan midden in het grunste toilet tot wereld rondloef. Ik had de kleine witte pot niet nodig en gebruikte de ruimte als hangkast, met lijnen om alles binnen te houden. Ik hing mijn natte goed over een lijn en gooide een vuile dwiel over de plasjes die eronder ontstonden, waarna ik de kerneknacheler de fles-sun water verplaatste. De kabel viel door het slingeren weer eens omver, waarhij er wat brandstof weglekte, en het in de kleine ruimte zó ging stinken dat ik er duizelig van werd. Meer dan genoeg korosive, dacht ik. Ik wou dat het water was. Ik heb nog maar vijf fles-en over. Als ik het daarmee maak haal.

Ik trok mijn thermische ondergoed weer aan en zag Tarzoon kauwen op het stuk koraal dat ik van Olivier had gekregen. "Hou daarmee op, monstertje!" zei ik tegen hem en pakte het voor de zoveelste keer van hem af. Het bleef niet goed aan de wand hangen en kwam steeds weer in mijn kani en in Tarzoons hek terecht. Ik raapte het op, bewonderde voor de zoveelste keer het ingewikkelde patroon van de kantachtige witte bladen en dacht aan Olivier. Ik herinnerde me hoe hij erlijk hij het had gevonden om te duiken op zoek naar schelpen en anderwaterleven. Dit blad koraal was afkomstig van de San Blas Eilanden tussen Colombin en Panama en ik herinnerde me dat het één van de eerste dingen was dat me opgevallen waren aan binnel van de Akka. Oliviers boot. Na bijna de hele wereldbel rondgevaaren te zijn, viel het hier op de *Varuna*, met Tarzoon, bijna uit elkaar.

'Ik vraag me af wat hij nu aan het doen is,' zei ik hardop. 'Als hij hierin gelukt is naar de Verenigde Staten te komen, is hij nu misschien wel in het Amerikaanse consulaat, voor het aanvragen van een visum. Als het hem niet gelukt is...' Er was al het nierenste gevraagd van mijn nieren en energie, en ik wist wel beter dan de marteling van negatieve gedachten te riskeerem. Maar het hielp niet. Hoewel ik het stuk koraal in de terletkast wegborg, herinnerde alles waar ik naar keek mij aan Olivier, de rustige man die in Vanuatu in de Stille Zuidzee een deel van zijn bestaan was geworden. Zonder hem, dat wist ik, zou ik hier van lang niet zijn.

We hielden allebei toen we elkaar ten afscheid kusten en ik eindelijk wegvoer van het kleine eiland Malta, niet wetend of we elkaar ooit terug zouden zien. Voor de *Varuwa* lag de Middellandse Zee en daarachter de Atlantische Oceaan. Olivier ging terug naar huis, in Zwitserland. We waren zo nauw met elkaar verbonden geweest, al die maanden dat we samen de halve wereld hadden rondgevoerd. Hij aan boord van de *Akka* en ik aan boord van de *Varuwa*, dat ons leven nu vervuld leek van onzekerheden. Maar de tijd zou het leren.

Op een vormen de krakende, bonkende en kreunende geluiden van een zeilboot die zich door een storm worstelt, hoe omwringend ook, te zien en te chaotische systeem. Elk ongewoon geluid of ongewone beweging valt daar onmiddellijk in op. Zoals nu. Bij de hoog klank een zacht kloppen tegen de romp van de *Varuwa* en ik keek in de richting waarin het geluid kwam. De grote fik, die ik bewaarde voor het water weet, had voor vastgebonden gezeten en had zich nu losgeworpen. Het metalen oog onder aan het zeil sloeg niet elke gull tegen de romp. Het zou weer vastgesjord worden worden voordat het overboord getrokken werd.

Ik trok mijn oliegoed weer aan, kroop naar buiten en haakte de veiligheidsjerdel vast terwijl de *Varuwa* haar boeg in elke gull ingroef. 'Ik kan het niet zo goed naar me toe doen' schreeuwde ik en werkte me door het water op het dek naar voren. Onderweg rield ik nu vast aan veiligheidslijnen en reling, en stootte mijn voet gemeen tegen een kettingplaat.

'O, vordomte!' riep ik uit terwijl een volgende muur van water de *Varuwa* opzij wierp en over mij heen vroeide. Mijn kap vlog af en mijn haar zwiepte over mijn gezicht toen ik het stampende voordek bereikte. Ik hield me vast en begon de doorweekte knippen in de lijn los te maken, nam het zeil in, tolde het op en storde het vast, want nu ik weer ving mijn weg terug naar de kajuit zocht. Bij de sprongkap ontmoette ik voor een laatste keer nog even de horizon, het dek, het water en de schuimende oceaan om vervolgens weer naar binnen te vluchten. Toen ik de stormdeuren weer sloot weer het harken van de wand overstand door de radio, die nu verscheurde met Bob Marley's 'Coming in from the cold'. Ik zat ineen gedaken om mijn kooi en keek op mijn horloge. Het was pas negen uur in de ochtend.

De wind bleef door het rant jagen en maakte hetzelfde geluid als in de donnebomen achter mijn ouderlijk huis, toen we nog in Vernon woonden. Mijn godachten gingen terug naar mijn kindertijd, naar mijn ouders en het stormachtige leven dat we men leidden. Daarbij vergeleken viel de stroom van vandaag bijna in het niet.

Ik keek naar mijn handen en glimachte, want er zat veel meer eelt op dan op de handen van mijn vader, zelfs in de jaren dat hij zijn koerje in de boot bijeenscharrelde. Het wocht van al die dagen op zee was zo diep in mijn huid getrokken, dat het eelt er nu op verschonpelde en in witte stukjes losliet. Ik dacht eraan hoe trots mijn vader zou zijn; eindelijk had ik ocht iets afgemaakt. Mijn vader, die verzamelaar van ervaringen, die begaafde Zwitserse kunstenaar met zijn tomelaze energie, had mij bijna naar mijn endotgang gestuurd. En hoewel ik vertrokken was op de reis van zijn dromen, was het trich, al doende, mijn eigen droom geworden.

Hoe het ook uit zou pakken, mijn leven bestond nu uit andere dingen dan het leven van de mensen maar wat ik terugkeerde. Al heel gauw zou ik de verschillen, waarover ik alleen nog maar in hun brieven had gelezen, met eigen ogen kunnen zien. Ik zou Rebecca, mijn beste vriendin van de middelbare school weer zien. Haar eerste baby, mijn petekind Kendra, was al anderhalf jaar terwijl ik haar nog nooit had gezien. Veel van mijn vriendinnen waren naar de universiteit gegaan. Drie waren in de muziekwereld bereemd geworden. Ik had over hen gelezen in *Newsweek* en over hen gehoord op de BBC.

Lony, mijn moeder, zat met meer in de hoogste klas van de middelbare school, maar liep college op het Stonybrook. Mijn zus Nina zat in haar derde jaar op de Cornell Universiteit, en Jade, de jongste, was bezig aan haar laatste jaar op de middelbare school. We hadden in de afgelopen tweeënehalf jaar allemaal ons best gedaan om via brieven, briefjes en telefoon gesprekken met elkaar in contact te blijven, maar met het verstrijken van de maanden en met het aandoen van steeds verder gelegen kusten, had ik uit de brieven en de zelden suringevrije telefoongesprekken kunnen opmaken dat onze levenswijzen veel méér verschilden dan ik ooit voor mogelijk had gehouden. Hadden zij dat ook gemerkt? Ik vroeg me af of ik ooit nog bij hen zou passen.

Mijn leven was tot op de dag dat de Varana mij op achttienjarige leeftijd de haven van New York uitbrag een verzameling van losse gebeurtenissen geweest. Ik dacht aan die dag terug en herauterde mij het ongetige meisje dat ik toen was geweest, met al haar ongebreidelde fantasieën over de toekomst. Vandaag merkte ik dat ik haar om haar onschuld benijdde. Na ze de risico's van het spel had leren kennen, vroeg ik me af of ze ooit nog wel eens zo moedig zou zijn en de prijs voor een droom van die afmetingen zou durven betalen.

Mijn krokige knieën staken af door de dunne stof van mijn lange onderbroek. Hoewel ik niet meer zo mager was als destijds in de Rode Zee,

zat er nog steeds geen tinje vet op mijn lijf. De Rode Zee, die als de gespleten tong van een slang het werelddeel Afrika scheidt van de landen in Azië, had me bijna mijn kop gekost met zijn moordende hitte en aanhoudende tegenwind. Omdat ik twintig dagen lang nog geen half uur aan één stuk had kunnen slapen vanwege het weer, de toestand van de zee en een voortdurend uitvallende motor, kreeg ik koortsaanvallen en last van duizeligheid. Van mijn 68 kilo was tegen de tijd dat de *Varana* in Egypte arriveerde, nog maar zo'n 52 kilo over. Ik was broodmager en nog niet veel aangekomen toen ik de Middellandse Zee opging, en dat had me 200 mijl buiten de Spaanse kust bijna mijn haar en mijn leven gekost, waarna ik een heel korte rustpauze in Gibraltar had ingelast vóór ik aan de overtocht van de Atlantische Oceaan begon. Ik had geen keus. De deadline zat achter me aan als een kat achter een muur en ik moest wel doorgaan.

Het New York waar ik nu heen voer zou nooit dezelfde stad zijn als die waaruit ik op achttienjarige leeftijd vertrokken was, maar de manen klonken nog nét zo levend en tegen zich aan tot een kalmerende mantra die ik zachtjes over mijn lippen liet rollen terwijl we steeds dichterbij kwamen. Greenwiche Village. TriBeCa. SoHo. De herinneringen aan thuis werden steeds holderder naarmate de laatste mijlen wegtrokken in het achter de *Varana* aanslepende hakkehurdleng. Ik zag de West Village al voor me, de met keien geplaveide straten en de linge bakstenen huizen versierd met balustrades en waterspuwers, omringd door koeftsluizen, tuinen, kerken en parken. Ik herinnerde me hoe op Memorial Day en Labour Day de artiesten te voorschijn kwamen voor de Village kunstshow, en homoseksuelen met hun erotische winkeljes er bars, met namen als De Roze Poes Boortiek, De Stamper of Het Aanbeeld.

Mijn familie woont in SoHo, drie huizenblokken verwijderd van het Washington Square Park, in al zijn kinderlijke gedachten het centrum van wat er op deze planeet belangrijk is. Ik zag East Village vóór me, vervallen en verguisd door generaties drugsverslaafden, straatbendes, zwervers en andere mensen die in gewelddadigheid niet voor elkaar onder wilden doen. Er liepen altijd wel freaks rond als de Sadomasochist, met veiligheidsspelden door zijn tepels en fessan door zijn oren en de Snoepjesman, een angstaanjagerde reus op rolschaatsen met een hox vuurmond haar en een zwarte hoge hoed, altijd omgeven door jonge meisjes die gratis hallucinogene snoepjes van hem kregen. Dan had je nog de Rode Maar, die op zijn donkerrode, roestige fiets rondreed en zijn eigen persoonlijke daad tegen het kapitalisme stelde door pamfletten uit te delen met de telefonische creditcardnummers van grote bedrijven. En de Hare Krishna's, langzame als een grote oranje wolk, terwijl ze zongen en op hun tamborijnen sloegen. Bendes van jonge Portoricanen die de straten onveilig maakten. Politiers die hun meiden aftoogden en donkerhuiden die in een slordige hoop dwars over de straat lagen te slapen, met in hun

handen de altijd aanwezige fles goedkope sterke drank. Op de ene buik stonden muzikanten en op de andere jongleurs. En overal elders stonden junkies, luppies en andere types die haastelden: 'Stuckas, trijs, wat je maar wilt.' en soms: 'Ik neem cheques en creditcards aan.'

East Village was een wirwar van buurkazettes, kraakpanden, gaarkeukens, dromengangshuizen en graffiti. Duistere tweedehandszaakjes, ougure wisselkantoorpjes, kledingzaakjes, sandjeshuizen en kruidenwinkeljes, altijd gadege-slagen door zwijgende, oude mensen die alles al een keer hadden meegemaakt.

En dan waren er in die betonnen jungle ten slotte ook nog de in bars en clubs rondhangende punkers en straatnurgens en meisjes, de groep waar ik als tiener bij hoorde. In East Village kreeg iedereen een etiket opgeplakt: iedereen hoorde wel ergens bij. Ik had toen ook zo'n etiketje. Wat zou daar nu op staan?

Tazsoon weef zijn nous, te tegen mijn gezicht en ik kwam met een schok in het heden terug toen de *Vanzona* voorover dronk. 'Hoe is het met mijn maatje?' Ik nam hem in mijn armen en krauwde zijn beik. Hij smoorde hartverwarmend. Ik reikte naar het slingerende net boven mijn hoofd en baalde een zakje pompoenpitten en een zakje katresnoepjes re voorschijn. Die kleine hangmat, een cadeautje uit Bermuda, mijn eerste landingplaats, bevatte groente, snacks, allerlei losse spulletjes. Toen ik het voor de eerste keer in de kajuit opving was het laagheit, maar nu zng het grijs en het hing aan zijn laatste draadjes alsof het wachtte met lusraken totdat ik thuis zou zijn.

Mijn hoofd holde, meer door de spanning van mijn traikunst en al het nieuwe dat op me afkwam dan door angst voor de storm om ons heen. Dertig maanden en 27.000 mijl lang was er geen onzekerheid geweest over de toekomst. Iedere dag had ik een vast doel voor ogen gehad naar het westen varen, naar huis. Bij elke storm, elke windstilte, elke depressie en elke vrolijke bui was er altijd één ding waarvan ik zeker kon zijn: uiteindelijk zou er slechts een herinnering van overblijven. Vandaag richtten mijn gedachten zich echter op de toekomst. De aanlegplaats waar ik het meest tegen oprap lag daar, aan de westelijke horizon op mij te wachten. Ik kwals terug naar een omgeving die nooit meer dezelfde kon zijn als die, waarvan ik een menschenleven geleden afscheid had genomen.

Er zijn altijd mensen geweest die vonden dat mijn vader gek was. Wijzelf zagen dat nooit zo. Waarom lopen als je kunt rennen? zei hij altijd. Waarom binnen zitten terwijl je naar buiten kunt? Waarom thuisblijven en je centen tellen terwijl je op de rug van een kameel naar Timboektoe kunt reizen, de Mount Everest kunt beklimmen of met een Landrover dwars door Afrika kunt trekken? Het enige wat wij in onze jeugd wilden horen waren zijn dromen, voor hemzelf en voor ons. De wereld zag er door zijn ogen opwindend en veelbelovend uit, een wereld van risico's nemen en toch goed berecht komen, met al zijn weer een prachtig verhaal om te vertellen.

Ik herinner me een koude, winterse dag, vlak voordat mijn moeder in het sanatorium in Zwitserland werd opgenomen. Ik was acht jaar en mijn vader nam ons mee op één van zijn wandelingen over de velden in de buurt van ons huis in Vernon, New Jersey. Een mens heeft frisse lucht nodig om te kunnen denken, zei hij met zijn Zwitsers-Duits accent, waar hij de voordeur wijd openwaarde en het pad aftiep. 'Ik moet kunnen ademen.'

Meestal moesten we achter hem aantollen terwijl hij, met zijn armen door de lucht zwaaiend als een gekke dirigent, zijn mening ten beste gaf en oplossingen bedacht voor de chaos waaruit ons leven in die tijd bestond. Met zijn finkelend nauwe ogen, zijn drinkete haar dat alle kanten op stond – terwijl de koude lucht zijn adem als volkjes stoom zichtbaar maakte – zag hij eruit als één blok ruige energie.

'Tania,' zei hij, stilhoudend bij een frasering, 'kom eens hier, wil je, en pak dit ijzerdraad eens vast.'

Ik gehoorzaamde, pakte die draad vast en kreeg zo'n enorme schok dat ik bijna onderuit ging. Mijn vader lachte zo hard dat hij erbij moest gaan zitten. De frasering was van schrikdraad gemaakt.

'Schnibel-puff,' hij gebruikte zijn favoriete bijnaam voor mij terwijl ik hem woedend aankeek, 'in dit leven leer je sommige dingen alleen maar door schade en schande.'

Niet lang na die dag namen de gebeurtenissen een andere wending en leek het alsof niets ooit meer hetzelfde zou zijn. Het zou tien jaar duren, tot ik achttien jaar was en op het punt stond in mijn eentje op de *Varana* de wereld rond te zeilen, voor ik eindelijk begon te begrijpen hoezeer mijn vader gelijk had.

De wind joeg over de vades van South Street, Seaport, naar de vaart van de hoog oprijvende glazen monolieten op Wallstreet in Manhattan. Ik probeerde een laatste glimp op te vangen van mijn familieleden, om hun gezichten en dit moment in mijn herinnering te prenten. Het was vier uur, 28 mei 1985, en mijn avontuur ging beginnen.

'Ben je zover?' riep mijn broer Tony en mijn vader zenspeziend vanaf de kade.

Ik stond op de *Vanzee*, mijn schouders opgetrokken in mijn ol' jas, en trilde door de motregen, terwijl ik probeerde mijn tranen niet te laten zien.

'Ja, ben je zover?' riep mijn vader rug eers. Mijn hoofd te zie en de woorden bleven in mijn keel steken.

'Ee, ja, ik ben zover,' riep ik ten slotte terug.

De lar'fvaeren vielen op het dek toen Tony de boot afduwde en riep: 'Veel plezier, zusje! En wees voorzichtig.'

De motor van de *Vanzee* sloeg naar. Ik duwde tegen de helmstok en manoeuvreerde, zonder ongelukken, de Seaport uit, waar ik mijn laatste keehare minuten thuis was geweest. Turend door de mist zocht ik de boot die mijn vader had geleiderd om mij uit Seaport naar Sandy Hook te begeleiden, zo'n 20 mijl verderop. Ja, ik zag hem liggen en stelde mijn koers bij. Ik werd gevolgd door een andere boot, de *USS*, een grote Zwitserse racesailboot, me een groep mensen aan boord die mij een goede reis wilde wensen. Op het dek stond mijn moeder te zwaaien, samen met Tony, mijn zusjes Nina en Jade, en al mijn vrienden en vriendinnen. Ze volgden me over ongeveer een mijl, toen weer er voorde laatste keer over en weer 'lut kijk' en 'Ik hou van je' geroepen, waarna de *USS* vaart minderde en omtraide. Met knikkende knieën keek ik door mijn tranen heen hoe de afstand tussen ons steeds groter werd en zij in de mist verdwenen. O God. Dit was het. Ik begon vreselijk te bibberen. 'Waar begin ik vordortans aan?' schreeuwde ik over het water. 'Ik wil niet. Ik wil naar huis. O God!'

De stert van mijn vader kraakte door mijn draagbare marifoer. 'Line is het met je?' vroeg hij vanaf de vadersboot vlak voor me.

'Ik ben nu, en koud,' snikte ik in de nacht, want ik wilde niet toegeven dat ik nog nooit in mijn leven zo bang was geweest.

'Te reid het best,' zei hij. 'Huu val.'

Die oerfoud was ik met Nina aan boord van de *Vanzee* waaker gevariden, vanwaar ik door een luxe slee werd ongethaald en naar de NBC studio werd gebracht voor een gesprek met Lene Parley in de 'Today' show, één van de vijf zes vashows en kranen die mijn vader had gebeld over mijn vertrek. Onder die jelle lampen en door de zangen van mijn op handen zijnde reis, was ik een zenuwinstorting nabij.

JANE: Goh, het is ongelooflijk. Hoe moet je midden op de oceaan die grote palen er die boot helemaal in je ventje de haas zien te blijven? Je bent nog maar achttien jaar! Stel dat je in een storm terecht komt? Ik zal mijn waterstof best doen je over te halen ervan af te zien.

IK: Daar is het te laat voor. Ik vertrok 's middags om vier uur.

JANE. Maar ben je daar niet bang?

IK: Ach, ja, een beetje wel.

JANE: Hoe kom je erbij te denken dat je dit kunt?

IK: Ik weet het niet. Het is al zo vaak door andere laat mek gedaan. Dan moet ik het toch ook kunnen.

Later die ochtend bekeek ik mijn televisiedebuut op de velden van een vriendin. Ik schrik me niet van de manier waarop ik tegen dat lichte licht in huilde en van mijn houterige bewegingen. En dan die antwoorden! Ik kreeg als een cannelier wicht dat haar vader sprak. Gewoon wonder dat Jane Pauley had getrouwd: mij tegen te huuden.

Ou me heet, zag alles grijs – de lucht, het water. Het vocht kwam overal doorheen, de regen stroomde met bakken van de hemel, en ik trek de mouwen van mijn jas over mijn handen heen. 'Kijk, Tania. Zelfs New York haak omdat jij weggaat.' Het een konne gezegd toen ik van de Seaport-kafe wegvoer. Vóór me hing, in een grote, plastic zuik, een kaart van de haven, maar ik had geen flauw idee waar ik me precies bevond. Ik concentreerde me maar op de vage vorm van de boot waar mij. Aan beide kanten kriste de *Varana* het pad van de ammens grote rouppen van de lijnschoepen, sleepboten en tankers die door de haven vueren of er algemeen lagen. Toen de mist dicker werd, loeide er zo nu en dan een mistbeem om passerende boten te waarschuwen. Ik hoorde de motor van de *Varana* kuchen en sputteren. Put, put, put... put... We voeren nog maar halve kracht. Met steeds groter wordende paniek zag ik hoe de boot, waarop mijn vader zat, door de mist werd opgeslokt.

Mijn zacht bodroeg niet meer dan zo'n, dertig meter. Ik greep naar mijn marihuur en hield de *Varana* op dezelfde kners waarop ik de andere boot voor het laatst had gezien. 'Pap, pap. Dit is de *Varana*,' riep ik een paar keer huffend. 'Hoor je me? Pap, dit is de *Varana*, geen afsjebiet uit woud.' Eindelijk kwamen ze terug en ik schreeuwde: 'De motor heeft het weer begeven. Wat moet ik doen?'

'Je weet dat er iets met de brandstofleiding is,' riep mijn vader, 'en ik heb je laten zien hoe je het systeem aftapt. Voer nu, je hebt een zél boot. Je hebt niet eens een motor nodig. Hys die zeilen maar.'

Hijgend en stuksend draaide ik de boot in de wind, greep de lokkeval en trok hem over een lier. Tereijl het zél met veel lawaai uitklappende trok ik het aan en zette het vast. Ik stuurde de *Varana* voor de wind, teinnde het klappende zél tot dat de wind het valde en weg waren we. Dit